

lignende Art, som er nødvendige for med Sikkerhed at fastslaa Sygdommens Natur eller for at afgøre, om tilsyneladende sunde Personer er Spredere af Smitstof. Dog skal Epidemikommissionen i sidste Tilfælde, førend noget Skridt foretages, indhente Oversundhedskommissionens Billigelse. Det er i de ovennævnte Tilfælde de paagældende Personers Pligt at give Undersøgerne Lejlighed til at erholde det for Undersøgelsen nødvendige Materiale. I fornødent Fald kan de indlægges til Observation i et dertil egnet Lokale.

Ligeledes kan Kommissionen, naar Omstændighederne gør det antageligt, at et Dødsfald skyldes en af de nævnte Sygdomme, saafremt det anses for nødvendigt til Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt offentlig Behandling skal indtræde, paabyde, at Undersøgelse af enkelte Dele af Liget, eventuelt Obduktion af samme, skal finde Sted. Til Foretagelse af saadanne Obduktioner skal Adgang kunne fordres til Sygehuses Ligstuer.

Erfarer en Epidemilæge enten ved Angivelse eller paa arden Maade, at der haves Mistanke om, at en af de i § 6 nævnte Sygdomme, som er eller kan blive Genstand for offentlig Behandling, er optraadt i et Hjem, uden at der er søgt Lægehjælp, paahviler det ham at undersøge Sagen, eventuelt ved et Sygebesøg, og foretage det fornødne til Sygdommens Bekæmpelse.

§ 8.

Saa snart et Tilfælde af nogen af de i § 6, 1ste Stykke, nævnte Sygdomme forefalder, skal vedkommende Epidemikommission gøre Indberetning derom til Oversundhedskommissionen.

Saa snart nogen Sygdom, der i Henhold til § 6, 1ste Stykke, er Genstand for offentlig Behandling, optræder paa en saadan Maade, at Udbrud af en Epidemi kan befrygtes, saavel som naar Beslutning om offentlig Behandling af nogen anden Sygdom foreligger efter § 6, 2det Stykke, skal vedkommende Epidemikommission udstede offentlig Bekendtgørelse derom og sørge for, at denne paa hensigtsmæssig Maade bringes til almindelig Kundskab for det paagældende Omraade, der nærmere angives i Bekendtgørelsen.

Naar offentlig Behandling, om hvilken Bekendtgørelse saaledes er udstedt, ophører, udsteder Epidemikommissionen ligeledes offentlig Bekendtgørelse derom.

§ 9.

Naar særlige Omstændigheder gør det ønskeligt, skal Justitsministeren kunne paabyde Afspærring af det af Sygdommen angrebne Distrikt, saaledes at alt Samkvem mellem dette og Omgivelserne afskæres, dog kun i et saadant Omfang, som menes fornødent for at hindre Smittens videre Udbredelse. Vedkommende Politimyndighed kan imidlertid i særdeles paatrængende Tilfælde tilstede Undtagelser fra denne Afspærring, og han paabyder da de Forsigtighedsregler, der bliver at iagttage, bl. a. i Retning af behørig Desinfektion.

§ 10.

Oversundhedskommissionen har, saa snart en af de i § 6, 1ste Stykke, ommeldte Sygdomme viser sig noget Sted indenfor Kommissionens Virksomhedsomraade eller saa nær derved, at Fare for dens Udbredelse efter Kommissionens Skøn er til Stede, samt naar en anden smitsom Sygdom sættes under offentlig Behandling paa de anførte Steder, at drage Omsorg for, at der, for saa vidt den offentlige Behandling af Sygdommen ikke kan overkommes af Embedslægen, eller det i øvrigt til Bekæmpelse af Sygdommen eller til Formindskelse af Udgiften derved findes hensigtsmæssigt, antages det fornødne Antal Læger til under Embedslægens Overtilsyn, der dog ikke omfatter Sygebehandlingen, at